

Sygn. akt IV K 597/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie: Przewodniczący - SSR Agnieszka Furman

Protokolant: Agata Chruścińska

bez udziału Prokuratora zawiadomionego wokandą

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01.12.2016 r.

sprawy J. R.

syna A. i R. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że: w dniu 23 listopada 2015 r. w W. na skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) nie stosując się do decyzji Prezydent miasta stołecznego W. z dnia 28 sierpnia 2014 r. nr decyzji (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii (...), prowadził na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki M. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 180a k.k.

orzeka:

I. oskarżonego J. R. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 180a k.k. skazuje go i na tej samej podstawie wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) zł,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 370 (trzystu siedemdziesięciu) zł, w tym 300 (trzystu) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 597/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Decyzją Prezydenta miasta stołecznego W. z dnia 22 sierpnia 2014r. o nr (...), J. R. cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami wynikające z kategorii(...) prawa jazdy (k.22).

w dniu 23 listopada 2015 r. J. R., w W. na skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) nie stosując się do ww. decyzji, prowadził na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki M. (...) nr rej. (...).

J. R., urodził się w dniu (...) w W., nie posiada nikogo na utrzymaniu, pobiera emeryturę w wysokości 1800 zł brutto, jest właścicielem 2 mieszkań o łącznej wartości ok. 500 000 zł oraz samochodu o wartości 10 000 zł., posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności (k.105), w przeszłości był karany za czyn z art. 207 § 1 k.k. (k.42)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego (k. 102), zeznania świadka: W. D. (k.193) oraz pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i ujawnione w toku rozprawy w dniu 1 grudnia 2016r. (k.193)

Stan faktyczny jest bezsporny, J. R. przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że kierował pojazdem pomimo cofnięcia uprawnień i nadal będzie to robił z uwagi na ilość spraw które musi załatwiać. Przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu w świetle całego zgromadzonego materiału dowodowego w tym wiarygodnych zeznań W. D. nie budzi żadnych wątpliwości.

Sąd za w pełni przydatne uznał zgromadzone w sprawie i powołane wyżej dowody z dokumentów. Ich autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Za pełną przydatnością zgromadzonych w niniejszej sprawie dokumentów przemawia fakt, iż są to dokumenty urzędowego pochodzenia, sporządzone przez właściwe organy, w prawem przepisanej formie.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że J. R. w dniu 23 listopada 2015 r. w W. nie stosując się do decyzji o cofnięciu uprawnień, prowadził na drodze publicznej pojazd mechaniczny, a tym samym zrealizował znamiona czynu określonego w art. 180 a k.k..

Artykuł 180 a k.k. penalizuje zachowanie osoby, która na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Przedmiotem ochrony art. 180a KK jest bezpieczeństwo ruchu drogowego odbywającego się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania i w strefie ruchu. Bezpieczeństwo to może być zagrożone przez prowadzących pojazdy mechaniczne, którym cofnięto uprawnienia do ich prowadzenia ze względu na to, że nie dawali gwarancji bezpiecznego udziału w ruchu w charakterze kierujących nimi.

J. R. jest osobą dojrzałą, poczytalną i nie wystąpiły żadne okoliczności, które spowodowałyby, iż w tej konkretnej sytuacji od oskarżonego nie można byłoby wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Nie stanowi usprawiedliwienia i nie wyłącza odpowiedzialności karnej sygnalizowana przez oskarżonego bezwzględna potrzeba jeżdżenia samochodem związana z koniecznością załatwiania wielu spraw o których mówi w swoich wyjaśnieniach przed sądem.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę i uwzględnił wszelkie występujące w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające i zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., uwzględnił stopień społecznej szkodliwości i bacząc aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy i osiągnęła cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec skazanego, jak też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

I tak do okoliczności obciążających należy w ocenie Sądu zaliczyć, znaczny rozmiar ujemnych następstw czynu w postaci spowodowania znacznego zagrożenia w ruchu drogowym co znalazło odzwierciedlenie w skierowanym do sądu wniosku o ukaranie za czyny z art. 86 § 1 kkw., 92 § 1 kkw. i 97 kkw. (k. 17) oraz postawę oskarżonego, który wprawdzie przyznał się do zarzucanego mu czynu, ale nie okazał skruchy i wydawał się nie dostrzegać naganności swojego zachowania.

Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował uprzednią niekaralność oskarżonego za umyślne przestępstwo podobne, jego podeszły wiek i stwierdzony stopień niepełnosprawności.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd wziął pod uwagę warunki osobiste i możliwości zarobkowe. Wymierzona wobec oskarżonego kara grzywny jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełnia swoje cele w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Liczba orzeczonych stawek dziennych odzwierciedla stopień bezprawia czynu oskarżonego, zaś wysokość stawki dziennej uwzględnia sytuację majątkową i osobistą. Oskarżony

nie posiada nikogo na utrzymaniu i pobiera emeryturę w wysokości 1800 zł brutto, jest właścicielem 2 mieszkań o łącznej wartości ok. 500 000 zł oraz samochodu o wartości 10 000 zł.

W ocenie Sądu orzeczona w takim wymiarze kara będzie dla oskarżonego wystarczająco dolegliwa i uświadomi mu nieopłacalność zachowania niezgodnego z prawem w przyszłości, a jednocześnie spełni swoją funkcję ochronną w stosunku do innych uczestników ruchu drogowego.

Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie powołanych w Wyroku przepisów, obciążając nimi osiągającego regularny dochód oskarżonego w całości.